

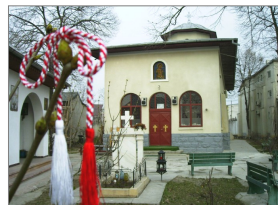
Foaie de duminică

Anul V nr. 20 (226)

12 Mai 2016

Duminica a 3-a după Paști
(a Mironosițelor)

www.parohiamartisor.ro

"În vremea aceea a venit Iosif cel din Arimateea, sfetnic ales, care aștepta și el Împărăția lui Dumnezeu, și, îndrăznind, a intrat la Pilat și a cerut trupul lui Iisus. Iar Pilat s-a mirat că Iisus a murit așa curând și, chemând pe sutaș, l-a întrebat dacă a murit de mult. Deci, aflând de la sutaș, a dăruit lui Iosif trupul. Atunci Iosif, cumpărând giulgiu și coborându-L de pe cruce, L-a înfășurat în giulgiu și L-a pus într-un mormânt care era săpat în stâncă și a prăvălit o piatră la ușa mormântului. Iar Maria Magdalena și Maria, mama lui Iosif, priveau unde L-au pus. Și, după ce a trecut ziua sâmbetei, Maria Magdalena, Maria, mama lui Iacov, și Salomeea au cumpărat miresme, ca să vină să-L ungă. Și dis-de-dimineată, în ziua cea dintâi a săptămânii, pe când răsărea soarele, au venit la mormânt; și ziceau între ele: Cine ne va prăvăli nouă piatra de la ușa mormântului? Dar, ridicându-și ochii, au văzut că piatra fusese răsturnată; căci era foarte mare. Și, intrând în mormânt, au văzut un tânăr șezând în partea dreaptă, îmbrăcat în veșmânt alb, și s-au spăimântat. Iar el le-a zis: Nu vă înspăimântați! Căutați pe Iisus Nazarineanul, Cel răstignit? A înviat! Nu este aici. Iată locul unde L-au pus. Dar mergeți și spuneți ucenicilor Lui și lui Petru că va merge în Galileea mai înainte de voi; acolo îl veți vedea, după cum v-a spus vouă. Și, ieșind, au fugit de la mormânt, că erau cuprinse de frică și de uimire, și nimănui nimic n-au spus, căci se temeau."

(Marcu 15, 43-47; 16, 1-8)

Nu pentru un astfel de răspuns urcaseră femeile coasta Golgotei. Văzuseră pe Iosif din Arimateea, un sfetnic bine văzut, care aștepta și el împărăția, cum a luat de la Pilat trupul Celui ucis pe Cruce. Pilat, reprezentantul unei împărății ce avea să piară, se miră. A murit. Atât de grabnic! Iosif se dovedește un om influent și vertical, deopotrivă. Preia trupul, de-acum un hoit maltrat, îl așază în mormântul gol din buza de cimitir a Golgotei. Il învăluie în giulgiu curat. Se grăbește. Vine Sabathul. E zi sfântă. Ele continuă să privească. Sunt numai Maria Magdalena și Maria lui Iose. Celelalte? Maica Domnului? Probabil vor fi fugit deja să cumpere miresme și întârziu pe cale. Recunoscute de cei ce-L vânduseră pe Dumnezeu, erau în pericol. Se strecoară, oricât de mult se grăbesc, și de aceea întârzie. Iosif pecetluiește groapa. Cu o piatră uriașă, după obiceiul iudeilor.

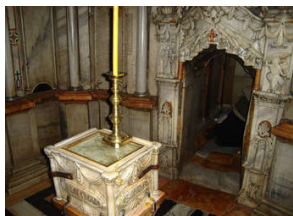
Femeile privesc de departe. Erau sfâșiate precum dvera (perdeaua) Templului, plânse și îndurerate precum natura ce se cutremura, văzându-L pe Creator ucis. Firi practice și iubitoare, trecând cu greu peste cele ale Sabathului, femeile revin în zorii celei dintâi dimineți după Sâmbăta aceea. Grupul este întărit. Se adaugă Maria lui Iacov și Salomeea. Maica Domnului nu vine, pentru că putem intui că nu plecase de acolo. Ce mamă și-ar lăsa copilul neonorat de dragoste? Dinaintea urii umane, gingășia femeilor care n-au decât o grijă: „cine ne va prăvăli nouă piatra de la ușa mormântului?” (Mc 16, 3). Grijă aceasta tandră și suavă, filigranul de nădejde ce frisonază o lume adormită în moarte.

Cum vor fi trăit ucigașii lui Hristos zilele acelea? Erau orice, numai proști nu. Să nu fi înțeles chiar deloc ce se întâmplă? Atunci, de ce plătesc ostașii să mintă, de ce corup? Cum vor fi lăudat pe Dumnezeu cu buzele după ce L-au condamnat cu ușurință, ca pe un răufăcător! Binefăcătorul absolut, tratat ca un răufăcător de duzină. Femeile purtătoare de mir îi vor rușina pe cei care de două ori mituiesc să aibă trupul lui Hristos: o dată pe Iuda, cu 30 de arginți, prețul unui rob fugar; a doua oară, cu bani mulți, căci de-acum Robul lui Dumnezeu, Ebed Yahve, spulberase moartea. Și ei știau aceasta.

Femeile ajung la mormânt. Aici, îngerul le dă răspuns Cine le rostogolește de pe rosturile sale piatra cea grea: Iisus Hristos Cel înviat. Femeile vin să ungă pe Cel Uns, Hristosul, și se întorc acasă unse de El ca vestitoare ale învierii. Ca Apostoli ai Iubirii înviate. Dar mormântul este gol, vidul învierii fiind cel care scoate din goliciune orice umplere de nonsens a lumii din jur. E posibil ca niște femei să facă un astfel de act de curaj? Luați aminte la mamele voastre, cum v-au privegheat înfruntând nașterea, căci orice femeie ce naște este mai aproape de moarte decât ostașul din postul liniei întâi. E posibil ca femeile să înfrunte întunericul și să urce pe coasta Golgotei, unde coasta lui Hristos a izbucnit în apă și sânge? Luați seamă la cine sunt cele care vin primele, în zori, la Biserică, Golgota plină de Lumina învierii, purtând cu ele materia pentru Dumnezeiasca Liturghie, pâine, vin și apă, care sunt, în sfârșitul fără de sfârșit al Liturghiei, Trupul și Sângele Mântuitorului. Dăra de mir a celor ce urcă pe culmea ce ascunde vederii Mormântul umple de bună mireasmă, până astăzi, lumea. Existăm iubitori doar pentru că mirul iubirii lor vindecă neubirea noastră, neîncrederea noastră în Dumnezeu și în noi. Ingerul le surprinde cu Vestea învierii. Se tem. Cred, dar se tem să vestească. E o doză de nebunie pe care Hristos o cere oricărui vestitor al Evangheliei Sale. E picătura de mir curajos, care te scoate din neutralitatea non-combatului duhovnicesc, care modifică genetica ta umană dinaintea morții, pentru a te umple de nădejdea Vieții veșnice.

Cele mai fragile ființe ale lumii, copiii, fuseseră vindecați de teama morții la Florii, la Intrarea Mântuitorului în Ierusalim. Ei n-aveau nevoie de mizeria trădării și nici de înfruntarea dureroasă cu moartea de pe latura de ură a Golgotei. Ei priveau spre Hristos ca la un împărat Ce vine în numele Domnului. Femeile sunt martore ale teribilei drame a Răstignirii, stând departe deucidere. Nu cred că vreo mamă a fost aceea care să fi strigat: „Sângele Lui asupra noastră și asupra copiilor noștri!” (Mt 27, 25). Și tot femei sunt cele care aduc tandrețe în alabastrul sufletelor lor să mângâie singurătatea Răstignitului îngropat. Dar El, El nu este aici. A înviat. Adevărat. Femeile mironosițe o confirmă, cu teamă, dar pentru veșnicie. Părintele Constantin Necula – www.crestinortodox.ro

„Și dacă Hristos n-a înviat, zadarnică este atunci propovăduirea noastră, zadarnică este și credința voastră.” (I Cor.15, 14)

Învierea lui Hristos și învierea noastră (Arhim. Mihail Daniliuc - www.doxologia.ro)

Am sărbătorit Învierea Domnului. Am plâns, stându-I alături Marelui Răstignit pe drumul Golgotei, conștientizând că îndelunga-I suferință i-au provocat-o și păcatele noastre, ale fiecăruia în parte. După câteva ore, în noaptea de lumină, purtând lumânări în mâini și uimirea învierii în suflet, am intonat cu o negrăită bucurie arhicunoscută și îndelung așteptata cântare liturgică: „Hristos a înviat din morți cu moartea pre moarte călcând și celor din morminte viață dăruindu-le!” ... Ca în fiecare an, am simțit cu toții fiorul negrăitei minuni că **moartea s-a risipit, iar viața a biruit**. De altfel, unul din imnele

sărbătorii glăsuiește astfel: „stăpânirea morții ai zdrobit cu moartea Ta, Puternice, că de Tine s-au cutremurat portarii iadului”. Da, Învierea Domnului ne-a copleșit de fericire, căci **prăznuim omorârea morții, sfărâmarea iadului, începătura vieții veșnice**.

Ce bine ar fi dacă am păstra bucuria pascală cât mai mult în ființa noastră, dacă am păzi-o ca pe o comoară neprețuită! Ce ne-ar fi viața fără Hristos înviat? Oare nu învierea Sa din morți motivează toate actele credinței noastre?

De aceea postim, ne rugăm, nădăjduim, năzuim, ne poticnim, cădem și ne ridicăm; ducem un război nevăzut cu patimile, cu tentațiile viclene și pizmașe ale trupului, ale lumii, ale celui rău tocmai pentru ca, la finele trecătoarei existențe pământene, să ne întâlnim cu Hristos cel Răstignit și Înviat, Care să ne răsplătească truda, credința, așteptarea, îndelunga răbdare prin sălășluirea în iubirea Preasfintei Treimi. Inspirat, Sf. Pavel a surprins acest mare adevăr în memorabilele cuvinte: „Și dacă Hristos n-a înviat, zadarnică este atunci propovăduirea noastră, zadarnică este și credința voastră” (I Cor.15, 14).

Praznicul Sfințelor Paști are semnificații mult mai profunde decât a ține în mână o lumânare aprinsă, împlinind astfel un ritual neînțeles de mulți. Este, înainte de toate, prilej de confirmare a faptului că și noi vom învia; trupurile noastre se vor ridica din morminte aidoma Trupului proslăvit al Mântuitorului; Învierea Domnului dă sens vieții pământene, urcușului nostru către Cer. De aceea cade-se a ne pregăti pentru aceasta, neuitând că nu doar învierea noastră va fi importantă, ci îndeosebi destinul ce ni se va rândui în lumea cealaltă: după spusele slovelor sfinte, unii dintre noi vor învia spre viață veșnică, fericită, iar alții spre nesfârșită osândă.

Hristos nu a înviat triumfalist spre a-Și arăta puterea, spre a emoționa ori intimida. După ce a suferit moarte pe Cruce, Dumnezeușul Răscumpărător S-a ridicat din mormânt ca să împace Cerul cu pământul, pe Făcător cu făptura Sa, zdrobind moartea și lanțurile iadului. Vasăzică, **Domnul a înviat în interesul nostru, pentru mântuirea noastră, spre îndreptarea noastră.** Luminatul Pavel spune, de altfel: „Iisus Hristos, Domnul nostru, a fost dat pentru păcatele noastre și S-a sculat pentru îndreptarea noastră” (Romani 4, 25). Și cum ne putem îndrepta decât întorcându-ne, precum fiul cel risipitor, în casa Tatălui, decât umblând „întru înnoirea vieții”, după cum glăsuiește același apostol? **Învierea din păcat în virtute** nu trebuie să țină doar cât perioada Postului Mare ori cât cea a sărbătorilor pascale, ci să devină o permanență a vieții noastre, să ajungă o cotitură reală, imprimându-ne un nou curs al existenței.

După ce a înviat și până la înălțarea cu trupul la Cer, Hristos Dumnezeu nu a mai trăit ca un pământean; astfel și noi, cei care ne străduim să imităm Învierea Sa, să ne prefacem viața, **să ne îmbunătățim mereu duhovnicește**, împlinind chemarea marelui Pavel: „să umblăm întru înnoirea vieții” (Romani 6, 4).

An de an prăznuim Învierea Domnului, dar majoritatea rămânem în aceleași păcate; deși ne angajăm spre îndreptare, ne găsim tot în vechile și pierzătoarele obiceiuri; promițând să ne păzim de întinarea ființei, curând ne întoarcem la aceleași rele deprinderi, care ne distrug sufletele și trupurile. Câte nu am făgăduit înaintea Domnului, cu duhovnicul de față, și cât de puțin am împlinit! După un examen obiectiv, oare câți dintre noi ar obține o notă de trecere? Prin urmare, **să gândim cu luare aminte la însemnătatea Praznicului Învierii Domnului; să nu-l transformăm într-un brand, nici să ne hrănim cu o bucurie searbădă, izvorâtă din mese îmbelșugate ori petreceri păguboase, ci să conștientizăm că Marele Răstignit a înviat ca și noi să ne ridicăm din mormântul păcatelor. Dacă Hristos a înviat din morți, iar noi continuăm să viețuim sub lespeda cea apăsătoare a patimilor de tot felul, trăi-vom noi o autentică Înviere?**

(www.doxologia.ro)

„Dumnezeu S-a făcut om, ca să-l facă pe om dumnezeu”.

Sfântul Atanasie

Programul săptămânii 15 mai – 22 mai 2016

Ziua	ORA	Slujbe
Duminică	15 mai	8 - 12 - Sf.Liturghie (a Mironosițelor) – Pr.Dragoș
Duminică	15 mai	17 - 18 - Paraclisul Maicii Domnului – Pr.Dragoș
Luni	16 mai	17 - 18 - Acatistul Sf.Arhangheli – Pr.Dragoș
Marti	17 mai	- Program administrativ (zi liberă)
Miercuri	18 mai	9 - 10 - Sfințirea mică a apei – Pr.Dragoș
Joi	19 mai	
Vineri	20 mai	9 - 11 - Taina Sf.MASLU
Vineri	20 mai	17 - 19 - Vecernia și acatistul Sf.Împ.Constantin și Elena – Pr.Dragoș
Sâmbătă	21 mai	8 - 12 - Sf.Liturghie (Sf.Constantin și Elena) și pomenirea celor adormiți – Pr.Dragoș
Sâmbătă	21 mai	17 - 18 - Vecernia Duminicii a IV-a după Paști – Pr.Ticu
Duminică	22 mai	8 - 12 - Sf.Liturghie (Vindecarea slăbănogului de la Vitezda) – Pr.Ticu
Duminică	22 mai	17 - 18 - Paraclisul Maicii Domnului – Pr.Ticu

Mulțumim persoanelor care au ajutat biserica noastră direcționând 2 % din impozitul anual, prin depunerea formularului 230.

Pentru cei care mai vor să o facă, termenul limită de depunere este de 25 mai 2016.